

opnaa det, som egentlig er Tanken, nemlig at der ikke skal betales Mere, end at der for den Betaling kan anskaffes kongelige Obligationer til saa stor en Sum, at Renten netop kommer til at svare til det aarlige Beløb, hvortil Tienden er ansat, let kunne blive enige med den høitærede Finanzminister. I saa Henseende er jeg for mit Bedkommende — og jeg tror ligeledes at kunne udtale det for min ærede Medforslagsstillers Bedkommende — villig til at indrømme den høitærede Finanzminister Alt, hvad han kunde ønske, og jeg kan for mit eget Bedkommende sige det saameget mere, som min oprindelige Tanke med Hensyn til dette Punkt var den at sætte iftedesfor den nævnte Kurs enten ligefrem kongelige Obligationer eller ogsaa den Kurs, som kongelige Obligationer have paa Betalingsdagen. Grunden, hvorfor vi valgte den Fremgangsmaade, som vi have valgt, er den, at min ærede Medforslagsstiller mente, at man var i sin Tid ved Behandlingen af den Lov, som jeg før omtalte, i det Sællesudvalg, hvor Loven fik sin endelige Form, bleven enig om, at det dog i og for sig havde visse praktiske Fordele, at de Bedkommende i nogen Tid vidste akkurat, hvad de vilde komme til at betale, og at om denne Fremgangsmaade maatte end vilde bevirke, at Betalingen i et enkelt Aar blev noget mindre, saa vilde i et andet Aar rimeligvis det Modsatte blive Tilfældet. Sagen er nemlig den — det maa vi vel holde os for Die —, at man ikke saaledes iforveien kan anstille Beregninger over, hvad der vil være det Heldigste for En. Det kan gjerne være, at naar man er kommen saa langt hen i Aaret, som vi nu ere, vil man kunne anstille en Beregning over, hvorvidt det vilde være heldigst at anvende Kursen fra ifjor eller Kursen fra iaar, men Hemmeligheden er netop den, at da er man ogsaa kommen saa langt hen i Aaret, at man ikke kan opnaa at afløse efter Kursen fra ifjor, thi naar man har bestemt sig til at afløse, vil der hengaa meget lang Tid, inden Forretningen bliver af-

villet, og naar jeg iaar vil afløse efter Kursen fra ifjor, da maa jeg have forlangt Afløsningen saa betids iaar, at jeg ikke paa den Tid har kunnet have nogen fornuftig Mening om, hvad der vilde være det Heldigste for mig. Er man naaet langt hen i Aaret, bliver Spørgsmaalet et andet, om man skal afløse efter Kursforholdene iaar eller efter dem for næste Aar, men da paastaar jeg, at det er ikke muligt at danne sig nogen begrundet Mening om, hvilket der vil være det Heldigste. Det veed den høitagtede Finanzminister fuldt vel — han har herom meget større Erfaring end jeg — han veed meget godt, at hvad der med Hensyn til Dp-gang eller Nedgang i Kursen har Indflydelse, er, foruden enkelte Omstændigheder, der til en vis Grad kunne underkastes en Beregning, tilige mange særdeles indflydelsesrige Forhold, med Hensyn til hvilke det er aldeles umuligt forud at anstille nogen Beregning. De Indvendinger, som den høitærede Finanzminister fremsatte imod Lovforslaget, hentebe fra en Betragtning af de Byrder, der ved en Afløsning vilde komme til at paahvile Staten som Stat — altsaa ikke som Tiendeeter — skal jeg ikke opholde mig videre ved, thi skjønt jeg tror, at den høitærede Finanzminister maalede en af disse Indvendinger med kraftigere Farver, end Virkeligheden vil vise, saa opfattede jeg ham dog saaledes, at han til Slutningen kom til det Resultat, at naar man virkelig vilde en Afløsning og mente, at Almenvellet krævede den, saa vare disse Vanstkeligheder ikke større, end at Staten maatte underkaste sig dem. Endnu staar tilbage det store Spørgsmaal, om ikke Staten udsætter sig for at lide store Tab ved to Ting, for det Første derved, som Finanzministeren udtalte, at man kunde tænke sig, at Tiendeyderne afløste deres Tiende under Forhold, hvor der f. Ex. havde været lave Kornpriser, og at omvendt Tiendeeterne forlangte Afløsning under Forhold, hvor der var Tale om høie Kornpriser. Det var den ene Side, og det Andet var dette